

**Horváth Lajos**  
**KÉPESLAPOK A POKOLBÓL**

*Naplemente*

Gerlék repültek sorsszerűn a guruló lángba,  
falud tetői tűzlöttek vörös napokkal a láthatáron,  
mire összemarkolt lelked arcodban fölemelted,  
rá perzselt tollak hullottak feketén forogva,  
hátrad mögött egy-két hang és szál hegedű keserve nyítt,  
a császár-sárga fal is felragyogott még egyszer, mint az okádék,  
sejtésed settengett, de egyre merészebben közeledve,  
hogyha kihajnalodsz, a világ majd bealkonyít.

*Kárpáti táj, nagyapával*

Kánok, tisztségviselők ülnek így, ily sorssújtotta bénán,  
járultam eléd hosszú lelki és földi útról térve meg,  
nagyapa, ítélj fölöttem, ki holtakkal kézfogásra készülsz,  
míg vaklálva, lassan emelted kezed nyakamig némán,  
nem láthattad, más nép mundérjában szétmar a szégyen,  
a kitapintott parolit sem ékítette bár alacsony rangjelzés rajtam,  
s mikor kardokkal eres huszár kezed térdedre ejtetted csalódva,  
én láttam, kísértetlovasok mozognak magas kárpáti télben.



*Kálvária*

Először a stációk tűntek el,  
leomlottak,  
lebomlottak,  
ellopták Veronika kendőjét.  
Most köd van,  
nem látom tisztán,  
Jézus ott van-e még fönt,  
az árva,  
vagy csak a két lator  
leszállóban a keresztekől  
vigyorog szélesen a világra.

*Dunakanyar*

Utolsó meséid akkor úsztak el a szalagos széllal,  
borzongás rezgett végig gerinceden s hallottad belependül,  
ütötte megrendül fonnebb vörös szirmaival a pipacs-ég,  
és a láthatárra hullt fonnyadva körös-körül feketedő széllal,  
ekkortól patakok kezdtek ragyogni benned, nagyhátú folyók végetlen,  
s cserjések mentén haladva lefelé ereszkedsz mindig azóta,  
már-már tele tüdővel szívod a jó vízszagú levegőt,  
s biztatod magad, ím itt a gázló, mert nem átkelned lehetetlen.